

Зорица Златић

ДРАГИША ОБРАДОВИЋ

Изложба скулптура и цртежа; јануар 1979. године, галерија Народног музеја у Краљеву

Ретко смо у прилици да у сусрету са вајарским делима у нашој средини, размишљамо о овом медију ликовног казивања, мање комуникативном на први поглед, можда ређе присутном код нас и уопште. Стога је изложба скулптура Драгише Обрадовића, академског вајара из Врњачке Бање, дала посебно обележје не тако богатом културном животу Краљева.

Више од једне деценије присутан је својим, у необичне форме преобликованим каменом, мермерним масама које се одмах памте и касније лако препознају. Већ дуго свој, као што су уметници сигурног опредељења на путу немира и тражења, Обрадовић следи мисао која га води, у коју би да проникне, а да је не омете. Мисао, заробљена у камену, у фином, непробојном мермеру, мисао у глави, главе мермерне, камене, тек у наговештају, обрисима што се слуте па измичу, губе, разливају.

Загледани у дирљиву лепоту брижно однегованих форми, следимо поступак благе интервенције, само у зони спољашњег слоја, без понирања и дубљег нагризања унутарњег јединства одабраног материјала.

Најчешће веома издужених, до деформација изобличених форми, Обрадовић своја „присуства“ гради двојаким поступком; лица моделира тек благо усталасаним рељефом веома углачаних површи. За лицем, затим, камену масу grubим потезом дели на режњеве, рустичне сегменте, доследно урезане шрафуре, бразде.

Алтернацијом таквог, битно различитог третмана, оплемењује форму, хармонизује односе углачаних и нагрижених површи, облог и глатког са оштро нарезаним, храпавим, стањемира и таласе немира; немири и буре довољно су тихи, дискретни, необавезни, па и после њих траје општи утисак полусна, полупробуђеног присуства.

Обрадовићева „присуства“ јављају се и варијантом сегментног разбрајања и уобличавања јединствене масе коју именује „скупом“. Будући да га хумане форме плене, то их доследно, код „скупова“ умножава, вођен идејом окупљања, заједништва, сједињења. Понавља се тако могућност конфронтације различитог третмана епидерме. Продором светлости, тек незнатно разубеђена, мада и даље у језгру силно згуснута и непробојна камена маса оживи.

Смиреност и замишљеност су Обрадовићева својства. И када фигуру гради у осетљивој теракоти, њен наговештај покрета остаје послушно кротак. Рустика површина и нескривени поступак израде у служби су оплемењивања форме.

Цртежи што претходе вајарском поступку и верно прате токове мисли и уметникове мене, уводе нас у фазе сазревања

идеја и ослобођања драгих, пре познатих облика. Обрадовићева „присуства“ и „скупови“, упамћени, једном виђени носе радост сваким новим сусретом. Могућност уметникових даљих трагања, токове идеја које се сада рађају теке наслућујемо... И остајемо после тихе свечаности у очекивању нових порука, нове у само њему својствену форму преобликоване мисли, тајне, сна...